

FILHARMONIA
SZCZECIN

WWW.FILHARMONIA.SZCZECIN.PL

partner koncertu

KONGSBERG

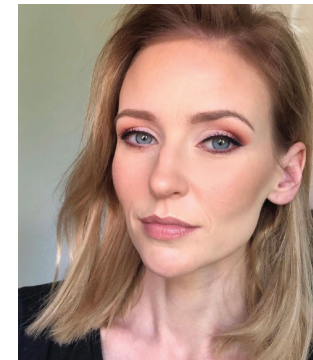
Kongsberg Maritime Poland

Szanowni Państwo,

Maya Angelou powiedziała, że „życia nie mierzy się ilością oddechów, ale ilością chwil, które zapierają dech w piersiach”. To zdanie rezonuje w nas dzisiaj jeszcze wyraźniej. Przed nami nie tylko ostatni koncert sezonu, ale także ostatni koncert Orkiestry pod batutą Rune Bergmanna w roli dyrektora artystycznego Filharmonii w Szczecinie. Dzisiejszy koncert jest zwieńczeniem kolejnego, niezwykle owocnego jubileuszowego sezonu artystycznego w Filharmonii im. M. Karłowicza w Szczecinie. Jest także podsumowaniem wielu lat wspólnej podróży, niezapomnianych chwil i tworzenia historii tego miejsca. Był to czas, który obfitował w wyjątkowe wydarzenia, niezapomniane koncerty, projekty i spotkania, które na długo pozostaną w naszej pamięci. Oto moment, w którym możemy spojrzeć wstecz na nasze osiągnięcia, docenić wspólnie spędzony czas i wyrazić wdzięczność wszystkim, bez których nie byłoby to możliwe.

Pragnę w tym miejscu serdecznie podziękować wszystkim, którzy swoimi talentami, pasją, wsparciem, zaangażowaniem i nieustannym dążeniem do doskonałości przyczynili się do stworzenia wielu szczególnych i magicznych chwil.

W imieniu całego zespołu Filharmonii pragnę także podziękować za Państwa entuzjizm i zaufanie, za to, że są Państwo z nami tworząc niezapomniane chwile, które dają nam motywację do dalszych działań. Niech dzisiejszy koncert będzie dla Państwa źródłem wyjątkowych przeżyć i pięknych wrażeń, dostarczając chwil pełnych radości i wzruszeń.

Magdalena Wilento
p.o. Dyrektor Filharmonii w Szczecinie

14 czerwca 2024 roku
Piątek – godz. 19:00

GRANDIOSO Zakończenie sezonu | BRANFORD MARSALIS

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii
im. M. Karłowicza w Szczecinie

Maria Anna Sydor asystent dyrygenta

Ole Edvard Antonsen trąbka

Piotr Kokosiński róg angielski

Branford Marsalis saksofon

Rune Bergmann dyrygent

W programie:

AARON COPLAND

Fanfare for a Common Man na instrumenty dęte blaszane i perkusję [3']

AARON COPLAND

Quiet City na trąbkę, róg angielski i orkiestrę smyczkową [10']

JOHN WILLIAMS

Escapades na saksofon altowy i orkiestrę [14']

- Closing In
- Reflections
- Joy Ride

(Bartek Miler - wibrafon, Karol Nasiłowski - kontrabas)

/przerwa/

RICHARD STRAUSS

Symphonia domestica op. 53 [45']

- Bewegt
- Scherzo (Munter)
- Wiegenlied (Mäßig langsam)
- Adagio (Langsam)
- Finale (Sehr lebhaft)

BRANFORD MARSALIS

Jest najstarszym z sześciu braci Marsalisów, z których czterech jest muzykami jazzowymi – podobnie jak ich ojciec, Ellis Marsalis. Muzyczną karierę rozpoczął na początku lat 80., grając z zespołami Arta Blakey’ego i Clarka Terry’ego. Występował w zespole swego brata Wyntona, potem jako członek zespołu akompaniującego Stingowi, uczestniczył w trasach koncertowych Milesa Davisa. W 1986 roku założył własną grupę.

Muzyka klasyczna stanowi coraz większą część muzycznego świata Marsalisa. Coraz częściej pojawia się jako solista z tak uznanymi orkiestrami, jak New York i Los Angeles Philharmonic, Chicago SO, Detroit SO, North Carolina SO, Düsseldorfer Symphoniker i Boston Pops w repertuarze obejmującym kompozycje Debussy’ego, Głazunowa, Mahlera, Milhauda, Ibera, Vaughana Williama i Johna Williama. Pod kierownictwem dyrygenta Gila Jardima Branford Marsalis i Orquestra Philharmonia Brasileira odbyli jesienią 2008 roku tournée po USA, wykonując utwory Heitora Villi-Lobosa. Z New York Philharmonic po raz pierwszy wystąpił latem 2010 roku. W 2013 roku pełnił funkcję dyrektora kreatywnego cyklu Ascent Series Cincinnati SO (z tym zespołem wykonał szereg koncertów).

Na kolejne lata przypadła m.in. trasa koncertowa po USA z Chamber Orchestra of Philadelphia (podczas której wykonał barokowe arcydzieła Albiniego, Bacha, Händla i Vivaldiego), wykonanie Koncertu saksofonowego Johna Adamsa z Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra pod batutą Edwina Outwatera oraz występy z orkiestrą Bayerische Staatsoper w Monachium, City Chamber Orchestra of Hong Kong, Malaysian Philharmonic Orchestra (Kuala Lumpur) i czołowymi orkiestrami USA, Kanady, Danii, Francji i Australii. W roku 2022 Marsalis wykonał w Tanglewood „Escapades” Johna Williama w ramach obchodów 90. urodzin kompozytora. W 2023 roku koncertował z orkiestrami z Miami, Greensboro, Toledo i Corpus Christi, a także z Filharmonią Narodową w Warszawie i Filharmonią w Calgary. W Tokio i Kioto wystąpił z grupą pianisty Makoto Ozono. Niedawno skomponował symfonię na zamówienie Kalamazoo Symphony Orchestra – premiera utworu odbyła się w marcu 2024 roku.

OLE EDVARD ANTONSEN

Należy do grona najwyżej cenionych trębaczy na świecie. Jako solista występował w głównych ośrodkach muzycznych w ponad 40 krajach (m.in. Carnegie Hall w Nowym Jorku, Musikverein w Wiedniu, Suntory Hall w Tokio, Opera w Sydney, Barbican Hall w Londynie, Filharmonia i Konzerthaus w Berlinie).

Jest niezwykle wszechstronny, znakomicie czuje się pracując z orkiestrą symfoniczną, jak i z wykonawcami muzyki popularnej, rockowej czy jazzowej. Koncertował z tak uznanymi orkiestrami, jak London Symphony Orchestra, BBC Philharmonic Orchestra, Academy of St. Martin in the Fields, Berliner Philharmoniker, Atlanta Symphony Orchestra, São Paulo Symphony Orchestra, Australian Chamber Orchestra, Deutsche Kammerphilharmonie Bremen czy Tokyo Philharmonic Orchestra.

Jest wysoko ceniony przez współczesnych kompozytorów. W swoim repertuarze posiada ponad 60 kompozycji napisanych specjalnie dla niego. W ostatnich latach sam zajął się kompozycją.

W sierpniu 2007 roku za istotny wkład w muzykę norweską i jej popularyzację został mianowany przez króla Haralda V komandorem Królewskiego Norweskiego Orderu Świętego Olafa.

PIOTR KOKOSIŃSKI

Studiował w Akademii Muzycznej w Katowicach, w klasie oboju prof. Edwarda Mandery. W 1994 roku został pierwszym oboistą Orkiestry Filharmonii w Szczecinie; od 2018 roku jest muzykiem solistą, grającym na rożku angielskim. Współpracuje ze wszystkim szczecińskimi zespołami orkiestrowymi.

Obecnie Piotr Kokosiński prowadzi klasę oboju w PSM I stopnia w Szczecinie. Wcześniej przez wiele lat był wykładowcą Akademii Muzycznej w Poznaniu, Akademii Sztuki w Szczecinie i nauczycielem oboju ZSM II stopnia w Szczecinie. Jest instruktorem prowadzącym sekcję instrumentów dętych drewnianych młodzieżowych warsztatów orkiestrowych, organizowanych przez Zamek Książąt Pomorskich.

Jako solista-oboista współpracował m.in. z Jerzym Maksymiukiem, Konstantym Andrzejem Kulką, Beatą Warykiewicz, Renardem Czajkowskim, Luisem Moraledą, Eugeniuszem Kusem, Zygmuntem Rychertem i Jerzym Salwarowskim. Brał udział we wszystkich nagraniach płytowych Orkiestry Filharmonii im. M. Karłowicza w Szczecinie oraz wielokrotnie w nagraniach muzyki do przedstawień Teatru Polskiego w Szczecinie.

Za swoją działalność Piotr Kokosiński został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi (2004) oraz Brązowym Medalem Zasłużony Kulturze Gloria Artis (2018).

RUNE BERGMANN

Dyrektor artystyczny i główny dyrygent Orkiestry Symfonicznej Filharmonii w Szczecinie. Pełni jednocześnie funkcję dyrygenta szwajcarskiej Argovia Philharmonic i dyrektora muzycznego kanadyjskiej Calgary Philharmonic Orchestra.

Pełna energii osobowość, wszechstronność i obszerny repertuar – klasyczny, romantyczny, operowy, współczesny – stawiają Rune Bergmanna w szeregu najbardziej utalentowanych młodych skandynawskich dyrygentów. W ostatnich sezonach koncertowych Rune Bergmann współpracował z uznanymi orkiestrami symfonicznymi i operowymi w Ameryce Północnej (m.in. w Baltimore, Detroit, Edmonton, Houston, New Jersey oraz Pacific Symphony Orchestra i New Mexico Philharmonic), w Europie zaś stanął na podium m.in. zespołów Bergen Philharmonic, Oslo Philharmonic, Münchner Symphoniker, Orchestra della Svizzera Italiana, Orquesta Sinfónica Portuguesa, Orquesta de Valencia i Staatskapelle Halle. Prowadził także przedstawienia „Cyrulika sewilskiego” i „Traviaty” w Norweskiej Operze Narodowej, zadebiutował w amerykańskiej Yale Opera w produkcji „Snu nocy letniej” Brittena, zrealizowanej przez Claudię Solti. W sezonie 2022/2023 Rune Bergmann jako dyrygent gościnny ponownie stanął na podium orkiestr symfonicznych z Baltimore, Karoliny Północnej i Malagi. Zadebiutował także z niedawno powstałą ADDA Simfònica w Alicante (Hiszpania).

W 2018 roku ukazało się pierwsze nagranie Bergmanna z Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii w Szczecinie, na którym znalazła się Symfonia e-moll „Odrodzenie” Mieczysława Karłowicza – utwór, który od tego czasu stał się głównym punktem repertuaru Bergmanna. Wcześniej w swojej karierze Rune Bergmann pełnił funkcję pierwszego kapelmistrza i zastępcy dyrektora muzycznego Theater Augsburg, był również głównym dyrygentem gościnnym Orkiestry Symfonicznej w Kownie, a także pomysłodawcą i dyrektorem artystycznym innowacyjnego norweskiego festiwalu Fjord Cadenza od chwili jego powstania w 2010 roku. Jest także utalentowanym multiinstrumentalistą. Gra na trąbce, fortepianie, skrzypcach i altówce, a jego pasją jest jazz.

GRANDIOSO

Zakończenie sezonu | BRANFORD MARSALIS

W 1942 roku Eugene Goosens, szef Cincinnati Symphony Orchestra, zamówił u osiemnastu kompozytorów napisanie krótkiej fanfary na cześć walczących w wojnie żołnierzy, lotników i marynarzy. Uczestniczący w tym projekcie **Aaron Copland** (1900–1990) swój utwór określił ostatecznie jako **Fanfare for the Common Man**. Ów wymieniony w tytule „zwykły człowiek” to po prostu Amerykanin, który sumiennie płacił zwiększone (z racji wojny) podatki i tym samym mógł się wykazać rodzajem cichego bohaterstwa. Po przystąpieniu USA do wojny napisana na instrumenty dęte blaszane i perkusję „Fanfara” brzmiała już jako wezwanie do służby i poświęcenia.

Perkusja wprowadza tu złowieszczy nastrój, a trzy trąbki unisono prezentują temat utworu, efektownie potem rozwijany. „Fanfara” Coplanda pomyślana jest tradycyjnie, ale prezentuje brzmienie mocno już współczesne – zapewne stąd nie dziwi jej niezwykła popularność. (3')

W 1939 roku Copland skomponował muzykę do – jak się okazało, nader nieudanej – sztuki Irwina Shawa **Quiet City**. Na podstawie tej partytury opracował samodzielną dziesięciominutową kompozycję (1940), noszącą zresztą taki sam tytuł. Oryginalna obsada utworu obejmowała trąbkę, klarnet, saksofon altowy i fortepian. O charakterze muzyki zadecydował oczywiście klimat sztuki, będącej – jak pisał sam Copland – „»realistyczną fantazją« odzwierciedlającą snute w mroku nocy myśli mieszkańców wielkiego miasta. [...] Wymagała ona muzyki ewokującej nostalgię i głęboki niepokój ludzi świadomych, jak w istocie niepewna jest ich egzystencja”. Użyty w wersji ostatecznej zespół składa się z trąbki, rożka angielskiego (lub oboju) i grupy smyczków. (10')

W muzyce do filmu „Catch Me If You Can” („Złap mnie, jeśli potrafisz”, 2002) Stevena Spielberga **John Williams** (ur. 1932) powrócił do stylu komedii lat sześćdziesiątych, a zarazem idiomu jazzowego. Główny temat saksofonu przywołać może na myśl... melodię Manciniego znaną z filmowej serii o „Różowej Panterze”. Kompozytor wyjaśniał: „Akcja filmu rozgrywa się w nostalgicznie zabarwionych latach sześćdziesiątych, wydawało mi się zatem, że mogę przywołać atmosferę tamtych czasów, pisząc coś w rodzaju »impresjonistycznego« wspomnienia o progresywnym ruchu jazzowym, tak wówczas popularnym. [...] Saksofon altowy wydawał się idealnym narzędziem takiej ekspresji: trzy części tej suity – Closing In, Reflections, Joy Ride – są tego rezultatem”. Funkcjonuje ona pod tytułem **Escapades** i jest w istocie niewielkim rozmiarami koncertem, w którym saksofoniście towarzyszą wibrafon i kontrabas – oraz oczywiście orkiestra. Komentując relacje pomiędzy muzyką filmową a koncertową Johna Williamsa, Leonard Slatkin pisał: „Podczas gdy muzyka filmowa jest dyktowana przez element wizualny, w muzyce koncertowej słuchacz tworzy swą własną wizję”. (14')

Gdy **Richard Strauss** (1864–1949) przedstawił Gustawowi Mahlerowi szkic programu swego nowego dzieła na orkiestrę – miała nim być **Symphonia domestica** (1903) – spotkał się z prawdziwym potępieniem tego pomysłu. Strauss bowiem (jak pisał Romain Rolland) rzucił wyzwanie dobremu smakowi i zdrowemu rozsądkowi. Znane dotąd utwory „autobiograficzne” idealizowały i uniwersalizowały aspekt erotyczny. Tymczasem Strauss poszedł w stronę realizmu, a nawet naturalizmu. Był przecież przekonany, że nawet najbardziej banalne zdarzenie potrafi przełożyć na język muzyki – również szczegóły życia rodzinnego, w tym kłótnię domową czy scenę seksu. „Cóż może być poważniejszego niż życie rodzinne” – mawiał. Nowa symfonia to zatem „dzień z życia mojej rodziny. Będzie po części lirycznie, po części humorystycznie. Potrójna fuga będzie przedstawiać tatę, mamę i dziecko”.

Z załączenia programu do partytury Strauss ostatecznie zrezygnował (by nie ranić purytańskiej wrażliwości Amerykanów) na krótko przed prawykonaniem, które odbyło się w marcu

1904 roku w nowojorskiej Carnegie Hall. Dzieło okazało się na tyle wykonawczo skomplikowane, że Wetzler Symphony Orchestra (którą dyrygował kompozytor) potrzebowała na przygotowanie prapremiery aż piętnastu prób. Dodajmy, że Strauss napisał je na potężną, ponad stuosobową obsadę, w tym m.in. aż osiem rogów i cztery saksofony, a kwintet smyczkowy powinien się składać z szesnastu pierwszych i szesnastu drugich skrzypiec, dwunastu altówek, dziesięciu wiolonczel i ośmiu kontrabasów. Pomimo oburzenia krytyków pierwsze wykonanie było tak wielkim sukcesem, że zdecydowano się na dwa kolejne – te odbyły się... w domu towarowym na Manhattanie, który mógł pomieścić aż sześć tysięcy słuchaczy. „Prawdziwa sztuka uszlachetnia i taką salę, a przyzwoite honorarium dla żony i dziecka nie jest hańbą nawet dla artysty”, skomentował Strauss. Oto Ameryka!

„Symphonia domestica” jest traktowana – pomimo swego tytułu i deklaracji kompozytora – jako wielki poemat symfoniczny, składający się z powiązanych ze sobą części. Trzy główne grupy tematyczne determinują cały przebieg muzyczny: jak wspomniano, Strauss przypisał je figurom ojca, matki i dziecka. Kameralna atmosfera życia rodzinnego została tu skonfrontowana z ogromnym aparatem orkiestrowym, wykorzystanym przez twórcę w zadziwiająco zróżnicowany sposób. Tam, gdzie potrzebny jest pełny zespół, Strauss wykorzystuje go bez skrupułów; tam, gdzie nieodzowny jest intymny dialog, kompozytor umiejętnie go kreuje.

Jakże więc optymistycznie, ciepło i czule (oraz nieco humorystycznie) brzmi dzieło wieńczące ten sezon w naszej Filharmonii! A gdyby zechcieli Państwo posłuchać tej muzyki raz jeszcze, w rankingach na bardzo wysokiej pozycji sytuuje się nagranie Staatskapelle Weimar sprzed piętnastu lat – znakomitym interpretatorem dzieła Richarda Straussa okazuje się znany nam doskonale Antoni Wit. (45')

Piotr Urbański

ZAPRASZAMY W NASTROJU WAKACYJNYM:

28.06.
pt, 21:00

przystań Jacht Klubu AZS
ul. Przestrzenna 9

MUZYKA NA WODZIE **Piosenki Heleny Majdaniec**

Szczecin Philharmonic Big Band
Muzycy Orkiestry Filharmonii w Szczecinie

Magda Wilento wokół
Kasia Buja Kazuba wokół
Anna Biniek wokół
Olek Różanek wokół

Jakub Kraszewski dyrygent

W programie:
piosenki Heleny Majdaniec w aranżacjach Krzysztofa Baranowskiego i Patryka Walczaka

WSTĘP WOLNY!

Partner des Konzerts

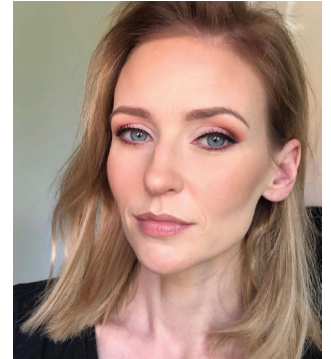

KONGSBERG

Kongsberg Maritime Poland

Sehr geehrte Damen und Herren,

Maya Angelou sagte einst: „Das Leben ist nicht gemessen an der Anzahl der Atemzüge, die wir nehmen, sondern an den Momenten, die uns den Atem rauben“. Heute erklingt dieser Satz in uns noch stärker, denn wir erleben nicht nur das letzte Konzert der Saison, sondern auch das letzte Konzert des Orchesters unter der Leitung von Rune Bergmann als Chef unseres Ensembles. Das heutige Konzert krönt die äußerst fruchtbare Jubiläumssaison der Mieczysław-Karłowicz-Philharmonie Stettin. Es bildet eine Art Zusammenfassung der vieljährigen gemeinsamen künstlerischen Reise, die bereits der Geschichte dieses Ortes angehört. Dies war eine Zeit, die reich an außergewöhnlichen Ereignissen, Konzerten, Projekten und Begegnungen war, die uns hoffentlich lange in Erinnerung bleiben werden. Jetzt können wir auf das Erreichte zurückblicken und über die gemeinsam verbrachte Zeit nachdenken – wir können all jenen danken, ohne die dies nicht möglich gewesen wäre.

Ich möchte die Gelegenheit nutzen, um all jenen, die uns mit ihren Talenten, ihrem Engagement und ihrem ständigen Streben nach Vollkommenheit unterstützt haben, meinen aufrichtigen Dank auszusprechen – viele einzigartige, geradezu magische Momente haben wir ihnen zu verdanken.

Im Namen des gesamten Philharmoniker-Teams möchte ich auch Ihnen, verehrtes Publikum, für Ihr Vertrauen und Ihren Enthusiasmus danken. Ich danke auch dafür, dass Sie mit uns diese besonderen, unvergesslichen Momente schaffen – all dies motiviert uns, weiterzumachen und neue Ziele zu verfolgen. Möge das heutige Konzert für Sie eine Quelle außergewöhnlicher Erlebnisse und wunderschöner Eindrücke ausmachen und Ihnen Momente voller Freude und Emotionen bescheren.

Magdalena Wilento
Stellvertretende Intendantin der Philharmonie Szczecin

14. Juni 2024
Freitag – 19:00 Uhr

GRANDIOSO Abschluss der Saison | BRANFORD MARSALIS

Sinfonieorchester
der Mieczysław-Karłowicz-Philharmonie Szczecin

Maria Anna Sydor Dirigierassistentin

Ole Edvard Antonsen Trompete

Piotr Kokosiński Englischhorn

Branford Marsalis Saxophon

Rune Bergmann Leitung

Programm:

AARON COPLAND
Fanfare for a Common Man für Blechbläser und Schlagzeug [3']

AARON COPLAND
Quiet City für Trompete, Englischhorn und Streichorchester [10']

JOHN WILLIAMS
Escapades für Altsaxophon und Orchester [14']
– Closing In
– Reflections
– Joy Ride

(Bartek Miller - Vibraphon, Karol Nasiłowski - Kontrabass)

/Pause/

RICHARD STRAUSS
Symphonia domestica op. 53 [45']
– Bewegt
– Scherzo (Munter)
– Wiegenlied (Mäßig langsam)
– Adagio (Langsam)
– Finale (Sehr lebhaft)

BRANFORD MARSALIS

Er ist der älteste von sechs Marsalis-Brüdern, von denen vier – ebenso wie ihr Vater Ellis Marsalis – Jazzmusiker sind. Er begann seine musikalische Karriere in den frühen 1980er Jahren, als er in den Bands von Art Blakey und Clark Terry spielte. Er trat in der Band seines Bruders Wynton auf (dann als Mitglied der Begleitband von Sting) und nahm an Miles Davis' Tourneen teil. 1986 gründete er sein eigenes Ensemble. Die klassische Musik nimmt in Marsalis' musikalischem Universum einen immer größeren Platz ein. Er konzertiert zunehmend mit renommierten Orchestern wie dem New York und Los Angeles Philharmonic, dem Chicago SO, dem Detroit SO, dem North Carolina SO, den Düsseldorfer Symphonikern und den Boston Pops, sein Repertoire umfasst Werke von Debussy, Glasunow, Mahler, Milhaud, Ibert, Vaughan Williams und John Williams. Unter der Leitung des Dirigenten Gil Jardim tourten Branford Marsalis und das Orquestra Philharmonia Brasileira im Herbst 2008 durch die USA und führten Werke von Heitor Villa-Lobos auf. 2010 spielte er zum ersten Mal mit dem New York Philharmonic. 2013 war er Creative Director der „Ascent Series“ des Cincinnati SO (er gab mehrere Konzerte mit diesem Orchester). In den folgenden Jahren nahm Marsalis an einer Tournee des Chamber Orchestra of Philadelphia durch die USA teil (er führte barocke Meisterwerke von Albinoni, Bach, Händel und Vivaldi auf), präsentierte John Adams' Saxonphonkonzert mit dem Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra unter der Leitung von Edwin Outwater, konzertierte mit dem Orchester der Bayerischen Staatsoper München, dem City Chamber Orchestra of Hong Kong, dem Malaysian Philharmonic Orchestra of Kuala Lumpur und führenden Orchestern in den USA, Kanada, Dänemark, Frankreich und Australien. Im Jahre 2022 führte Branford John Williams' „Escapades“ in Tanglewood zum 90. Geburtstag des Komponisten auf. 2023 arbeitete er mit den Orchestern von Miami, Greensboro, Toledo und Corpus Christi als auch mit der Nationalphilharmonie Warschau und dem Calgary Philharmonic Orchestra zusammen. In Tokio und Kyoto trat er mit der Gruppe des Pianisten Makoto Ozone auf. Unlängst komponierte er eine Sinfonie im Auftrag des Kalamazoo Symphony Orchestra – das Werk wurde im März 2024 uraufgeführt.

OLE EDVARD ANTONSEN

Er gilt weltweit als einer der renommiertesten Trompetensolisten. Er gastierte in bedeutenden Musikzentren in über 40 Ländern (u.a. in der Carnegie Hall in New York, dem Wiener Musikverein, der Suntory Hall in Tokio, dem Sydney Opera House, der Barbican Hall in London, dem Berliner Konzerthaus und der Berliner Philharmonie).

Antonsen ist ein vielseitiger Künstler, der auch mit Musikern im Bereich der Jazz-, Pop- und Rockmusik auftritt. Zu den Orchestern, mit denen er konzertiert hat, gehören das London Symphony Orchestra, das BBC Philharmonic Orchestra, die Academy of St. Martin in the Fields, die Berliner Philharmoniker, Atlanta Symphony Orchestra, São Paulo Symphony Orchestra, das Australian Chamber Orchestra, Deutsche Kammerphilharmonie Bremen und das Tokyo Philharmonic Orchestra.

Antonsens Talent schätzen viele zeitgenössische Komponisten – er hat mehr als 60 großformatige, speziell für ihn komponierte Werke uraufgeführt. In den letzten Jahren ist er auch als Komponist tätig.

Im August 2007 wurde er für seine Verdienste für die norwegische Musik zum Kommandeur des königlich-Norwegischen Sankt-Olav-Ordens ernannt.

PIOTR KOKOSIŃSKI

Er studierte an der Musikhochschule Kattowitz bei Prof. Edward Mander. Im Jahre 1994 wurde er zum Ersten Oboisten der Stettiner Philharmonie ernannt, seit 2018 ist er Solist, der Englischhorn spielt. Er arbeitet mit allen Stettiner Orchesterensembles zusammen.

Derzeit unterrichtet er an der Stettiner Musikgrundschule. Zuvor dozierte er viele Jahre an der Musikakademie Posen, an der Kunstakademie Stettin und war als Oboenlehrer an der Stettiner Musikoberschule. Er leitet die Gruppe der Holzblasinstrumente bei den Jugendorchester-Workshops in Stettin, die vom Schloss der Pommerschen Herzöge veranstaltet werden.

Als Solooboist arbeitete Piotr Kokosiński u.a. mit Jerzy Maksymiuk, Konstanty Andrzej Kulka, Beata Warykiewicz, Renard Czajkowski, Luis Moraleda, Eugeniusz Kus, Zygmunt Rychert und Jerzy Salwarowski zusammen. Er nahm an allen CD-Einspielungen der Mieczysław-Karłowicz-Philharmonie in Stettin teil. Häufig nahm er Musik für Inszenierungen des Polnischen Theaters in Stettin auf.

Piotr Kokosiński wurde mit dem Silbernen Verdienstkreuz (2004) und der Bronzemedaille für Verdienste um die Kultur „Gloria Artis“ (2018) ausgezeichnet.

RUNE BERGMANN

Er ist künstlerischer Leiter und Chefdirigent des Sinfonieorchesters der Philharmonie Szczecin, zugleich ist er als Chefdirigent des Schweizer Argovia Philharmonic und Musikdirektor des kanadischen Calgary Philharmonic Orchestra tätig. Der energiegeladene und vielseitige Dirigent, dessen umfangreiches Repertoire Klassik, Romantik und Moderne umfasst, darunter Orchester- und Bühnenerwerke, gilt als einer der begabtesten jungen skandinavischen Dirigenten.

Zu Bergmanns jüngsten Gastengagements gehören Konzertwochen mit den Orchestern in Baltimore, Detroit, Edmonton, Houston und New Jersey sowie mit dem Pacific Symphony Orchestra, dem New Mexico Philharmonic u.a. In Europa dirigierte er u.a. das Bergen Philharmonic, das Oslo Philharmonic, die Münchner Symphoniker, das Orchestra della Svizzera Italiana, das Orquesta Sinfónica Portuguesa, das Orquesta de Valencia und die Staatskapelle Halle. Er leitete auch Aufführungen von „Il barbiere di Siviglia“ und „La Traviata“ an der Norwegischen Nationaloper und gab sein US-Operndebüt in Britten's „A Midsummer Night's Dream“ in der Inszenierung von Claudia Solti an der Yale Opera. Gastengagements in der Saison 2022/2023 führten Bergmann erneut an die Podien der Orchester in Baltimore, North Carolina und Malaga. Außerdem gab er sein Debüt bei der kürzlich gegründeten ADDA Sinfónica in Alicante (Spanien). 2018 erschien Bergmanns erste Aufnahme mit der Philharmonie Szczecin, auf der die Sinfonie e-Moll „Wiedergeburt“ von Mieczysław Karłowicz zu hören ist – ein Werk, das inzwischen zu einem Schwerpunkt in Bergmanns Repertoire geworden ist. Zu Beginn seiner Karriere war Rune Bergmann Erster Kapellmeister und stellvertretender Generalmusikdirektor am Theater Augsburg; er war auch Erster Gastdirigent der Kaunas City Symphony und ist seit der Gründung 2010 künstlerischer Leiter des innovativen Fjord Cadenza Festivals in Norwegen.

Er ist talentierter Multiinstrumentalist, spielt Trompete, Klavier, Violine und Bratsche – überdies ist Jazz seine Leidenschaft.

GRANDIOSO

Abschluss der Saison | BRANFORD MARSALIS

Im Jahre 1942 gab Eugene Goosens, tätig als Chefdirigent des Cincinnati Symphony Orchestra, bei achtzehn Komponisten kurze Fanfaren zu Ehren der im Krieg kämpfenden Soldaten, Flieger und Matrosen in Auftrag. **Aaron Copland** (1900–1990), der an diesem Projekt teilgenommen hatte, bezeichnete sein Stück endgültig als **Fanfare for the Common Man**. Der im Titel erwähnte „einfache Mensch“ bezog sich auf die Amerikaner, die kriegsbedingte Steuererhöhungen akzeptierten und auf diese Weise eine Art diskreten Heldenmut demonstrieren konnten. Nach dem Kriegseintritt der USA verstand man die für Blechbläser und Schlagzeug geschriebene „Fanfare“ als patriotischer Aufruf.

Das Schlagzeug erzeugt hier eine ominöse Stimmung, drei Trompeten stimmen unisono das Thema des Stückes an, das effektiv weiterentwickelt wird. Coplands „Fanfare“ ist traditionell konzipiert, zugleich klingt sie bereits sehr modern – daher scheint ihre außergewöhnliche Popularität nicht überraschend zu sein. (3')

Im Jahre 1939 komponierte Copland die Musik für Irwin Shaws Theaterstück **Quiet City**. Das Schauspiel war nicht erfolgreich, der Komponist aber formte 1940 seine Partitur zu einer eigenständigen zehnminütigen Komposition um, die übrigens den gleichen Titel trägt. Die Originalbesetzung umfasste Trompete, Klarinette, Altsaxophon und Klavier. Der Charakter der Musik wurde selbstverständlich von der Atmosphäre des Theaterstücks beeinflusst, das (wie Copland selbst schrieb) „eine »realistische Fantasie« war, die verschiedenerlei Nachtgedanken der Bewohner einer Großstadt widerspiegeln sollte. [...] Unerlässlich war etwas, was Nostalgie und innere Unruhe von Menschen, die sich der Unsicherheit ihrer Existenz bewusst sind, zu evozieren vermochte“. Das in der Schlussfassung verwendete Ensemble bilden Trompete, Englischhorn (oder Oboe) und Streicher. (10')

In der Musik zu Steven Spielbergs „Catch Me If You Can“ („Fang mich, wenn du kannst“, 2002) kehrte **John Williams** (geb. 1932) zum Stil der Komödie der 1960er Jahre und zugleich zum Jazz-Idiom zurück. Das Hauptthema des Saxophons kann man mit... dem berühmten Titelsong der Pink-Panther-Reihe von Henry Mancini assoziieren. Williams kommentierte: „Der Film spielt in den nostalgisch dargestellten sechziger Jahren, so habe ich gedacht, dass ich an die Atmosphäre dieser Zeit anknüpfen kann, indem ich eine Art »impressionistische« Reminiszenz an die damals so populäre progressive Jazz-Bewegung schreibe. [...] Das Altsaxophon sah ich in dieser Situation als ideal an, und so entstanden diese drei Sätze der Suite: Closing In, Reflections, Joy Ride“. Sie ist im Repertoire als **Escapades** präsent und macht im Prinzip ein kleines Konzert aus, bei dem der Saxophonist von Vibraphon und Kontrabass begleitet wird – und natürlich vom Orchester. Über die Beziehung zwischen John Williams' Film- und Konzertmusik schrieb Leonard Slatkin: „Während die Filmmusik vom visuellen Element determiniert wird, erschafft der Zuhörer in der Konzertmusik seine eigene Vision“. (14')

Als **Richard Strauss** (1864–1949) Gustav Mahler einen Programmentwurf für sein neues Orchesterwerk, die **Symphonia domestica** (1903), stieß er mit seiner Idee auf heftige Ablehnung. Denn Strauss sollte – wie Romain Rolland schrieb – den guten Geschmack sowie den gesunden Menschenverstand in Frage stellen. Bis dahin entstandene „autobiographische“ Werke hatten den erotischen Aspekt idealisiert. Strauss hingegen wandte sich dem Realismus und sogar dem Naturalismus zu. Er war überzeugt, dass er die banalsten Ereignisse in die Sprache der Tonkunst übersetzen konnte – sogar diverse Details des Familienlebens wie häusliche Streitigkeiten und erotische Szenen. „Was kann denn auch ernsthafter sein als das eheliche Leben“, pflegte er zu sagen. Die neue Sinfonie ist also „ein Tag in meinem Familienleben. Es wird teils lyrisch, teils humorvoll sein – eine dreifache Fuge wird Papa, Mama und Baby zusammen porträtieren“.

Um die puritanischen Amerikaner nicht zu beleidigen, beschloss Strauss kein detailliertes Programm des Werkes der Partitur hinzuzufügen. Dies tat er kurz vor der Uraufführung, die im März 1904 in der New Yorker Carnegie Hall stattfand. Das Werk erwies sich als so schwierig, dass das vom Komponisten geleitete Wetzler Symphony Orchestra nicht weniger als fünfzehn Proben benötigte, um den Auftritt vorzubereiten. Hinzu kommt, dass Strauss das Werk für eine riesige Besetzung von über hundert Musikern schrieb, darunter für acht Hörner und vier Saxophone, während die Streichgruppe aus sechzehn ersten und sechzehn zweiten Violinen, zwölf Bratschen, zehn Celli und acht Kontrabässen bestehen sollte. Trotz negativer Reaktionen der Kritik war die Uraufführung dermaßen erfolgreich, dass man beschloss, zwei weitere Konzerte zu veranstalten – diese fanden... in einem Kaufhaus in Manhattan statt, das Platz für bis zu sechstausend Zuhörer bot. „Wahre Kunst adelt jeden Saal und anständiger Gelderwerb für Frau und Kind schändet nicht – einmal einen Künstler“, kommentierte Strauss. Das ist doch Amerika!

Die „Symphonia domestica“ betrachtet man (trotz ihres Titels und der Erklärungen des Komponisten) als große Tondichtung, die aus kunstvoll miteinander verbundenen Sätzen besteht. Drei Hauptthemengruppen bestimmen den gesamten musikalischen Verlauf, sie sind – wie erwähnt – dem Vater, der Mutter und dem Kind zugewiesen. So steht dem familiären Geschehen der enorme Orchesterapparat gegenüber, Strauss aber verwendet diesen unglaublich differenziert; wo das volle Orchester gefordert ist, setzt der Komponist es skrupellos ein, wo intimer Dialog benötigt wird, gestaltet ihn Strauss gekonnt.

Wie optimistisch, warm und zart (sowie etwas humorvoll) wird diese Saison in unserer Philharmonie gekrönt! Diejenigen, die Richard Strauss' Werk noch einmal hören möchten, sollen auf die hochgelobte Einspielung der Staatskapelle Weimar von vor fünfzehn Jahren aufmerksam werden – die Interpretation der „Symphonia domestica“, die uns der berühmte polnische Dirigent Antoni Wit vorschlägt, ist wirklich hervorragend. (45')

Piotr Urbański
(Deutsche Fassung von Tomasz Kowalewski)

Musikalische Sommerlaune:

**28.06.
Fr, 21.00**

AZS-Yachtclub
ul. Przestrzenna 9

WASSERMUSIK Lieder von Helena Majdaniec

Szczecin Philharmonic Big Band
Mitglieder des Orchesters der Philharmonie Szczecin

Magda Wilento Gesang
Kasia Buja Kazuba Gesang
Anna Biniek Gesang
Olek Różanek Gesang

Jakub Kraszewski Leitung

Programm:
Lieder von Helena Majdaniec, bearbeitet von Krzysztof Baranowski
und Patryk Walczak

EINTRITT FREI!

ORKIESTRA W DZISIEJSZYM KONCERCIE / ORCHESTER IM HEUTIGEN KONZERT:

KONCERTMISTRZ /
KONZERTMEISTER und
-MASTERIN
Paweł Maślanka
Karolina Hyla-Wybraniec

I SKRZYPCE / 1. VIOLINE
Maria Sakowska
Edyta Wolańska
Elżbieta Fabiszak-Dąbrowska
Izabela Wojciechowska
Joanna Hajkiewicz
Olga Rozmus
Maciej Musiał
Wioletta Borkowska
Anna Majewska
Dominik Gugąła
Marcin Kieruczenko
Maria Nowak
Małgorzata Musidlak*
Karolina Nasko*

II SKRZYPCE / 2. VIOLINE
Robert Smoliński
Diana Miszkiel-Gugąła
Joanna Ostaszewska
Alicja Poręba
Magdalena Pajestka
Robert Cybulski

Miłosz Kosmal
Łukasz Górewicz
Aleksandra Górską
Małgorzata Kazimierczak
Zoja Piankowska
Patrycja Kozak
Natalia Grzegorzczak*
Patrycja Ogórek**
Julia Gadzina*

ALTÓWKI / BRATSCH
Grzegorz Sadowski
Wojciech Mazur
Ewa Jungiewicz
Galina Smolińska
Dominika Kotlicka
Magdalena Micke
Luca Persico
Zuzanna Ogorzelec
Ludmiła Rusin
Aleksandra Majewska
Izabela Joniec
Magdalena Dąbrowska*

WIOLONCZELE /
VIOLONCELLO
Tomasz Szczęsny
Yesong Lee
Klara Swidrów
Hanna del Noce

Jacek Tomczak
Katarzyna Meisinger
Natalia Wesołowska
Dorota Cieśla
Kamila Łuczka**
Beata Sawrymowicz

KONTRABASY / KONTRABASS
Karol Nasiłowski
Paweł Jędrzejewski
Michał Mitschke
Jan Gottschling
Wojciech Gunia
Robert Możejewski
Dorota Jaśkiewicz*
Weronika Kornatowska*

FLETY / FLÖTEN
Filippo del Noce
Anna Wojnowicz-Dręzek
Paweł Majewski
Elżbieta Podleśny-Głowacka

OBOJE / OBOEN
Mateusz Żurawski
Katarzyna Rachmaciej
Izabela Kokosińska (obój
d amore)
Piotr Kokosiński (rozek
angielski)

KLARNETY /
KLARINETTEN
Bogusław Jakubowski
Krzysztof Krzyżewski
Piotr Wybraniec
Agata Sobieszek**
Krzysztof Baturó

FAGOTY / FAGOTTE
Zbigniew Kania
Anna Bownik
Michał Szydłowski
Edyta Moroz
Bernard Łasecki*

SAKSOfony /
SAXOPHONE
Wiktoria Kawik*
Jianyu Feng*
Angieszka Marmol*
Patrycjusz Pura*

WALTORNIE / HORN
Oleksandr Melnychenko
Łukasz Podłucki*
Radosław Zamojski
Juliusz Tkacz*
Dmitrij Wdowiczenko
Krzysztof Danielak*
Dawid Kostrzewa
Katarzyna Sułkowska
Tomasz Grochalski*

TRĄBKI / TROMPETE
Dawid Głogowski
Marcin Olkowski
Sławomir Kuszvara
Bogdan Rymaszewski

PUZONY / POSAUNE
Mateusz Kupski
Wojciech Bublej
Igor Puszkár

TUBA
Tomasz Zienkowicz

KOTŁY / PAUKEN
Jorge Luis Valcarcel Gregorio

PERKUSJA / SCHLAGZEUG
Dariusz Jagiełło
Jacek Wierzchowski
Antonina Kadur*
Bogdan Pilak

HARFA / HARFE
Barbara Stalmierska
Sandra Kasperek*

FORTEPIAN / KLAVIER
Rafał Kowalczyk*

*gościnnie / als Gast
** Akademia Orkiestrowa /
Orchester-Akademie

Mecenas Roku 2024

Patron Sezonu Jubileuszowego 2023/2024

BMW
Bońkowsy

Partner Motoryzacyjny Filharmonii

Partner Filharmonii

Partner Filharmonii

Partner Filharmonii